

Arrest

nr. 267 557 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit, bent u een etnische Fars en bent u afkomstig van de stad Bushehr (provincie Bushehr). U was zaakvoerder van een cargobedrijf in Bushehr. Op een dag in het midden van het jaar 1395 Iraanse kalender (= 2016 in de Gregoriaanse kalender) ontmoette u op straat toevallig een oude vriend, Hamid B. (...), die u al enkele jaren niet meer had gezien. Jullie spraken vervolgens frequent af en hij nodigde u uit bij hem thuis. U werd er voorgesteld aan Kamran en Bijan. U praatte over economie en politiek met Kamran. Deze zei u dat hij mensen nodig had die hij kon vertrouwen om politieke pamfletten te verspreiden in de regio Bushehr om zo het Iraanse regime langzaam te ondermijnen en de democratie te promoten. U ging akkoord om personen te vinden om dergelijke pamfletten te verspreiden. Ongeveer een maand later begonnen Amin en Davood, de zoons

van kennissen van u, pamfletten onder deuren te schuiven in Bushehr. U kreeg van Hamid aanwijzingen over de vindplaats van deze pamfletten en de regio waar Amin en Davood deze dienden te verspreiden en gaf deze informatie door aan Amin en Davood. Op 27 Dey 1397 (= 17 januari 2019) kreeg u van Davood 's nachts telefonisch te horen dat Amin gearresteerd was door twee civiele agenten tijdens het verspreiden van de pamfletten. U belde onmiddellijk Hamid die u vroeg het vooraf afgesproken noodnummer te bellen en uw simkaart en telefoon te vernielen. U volgde deze richtlijnen op en belde het noodnummer dat leidde naar een smokkelaar. U vertrok dezelfde nacht nog naar de smokkelaar in Teheran waar u vervolgens een maand en dertien dagen lang ondergedoken bleef. Vier dagen na Amins arrestatie bezochten enkele agenten van de Iraanse inlichtingendiensten uw huis in Bushehr. Ze doorzochten uw huis en namen enkele poëzieboeken alsook de laptop van uw zoon S. (...) mee. U verliet Iran op 3 maart 2019 en reisde met uw eigen paspoort met het vliegtuig via Qatar en Italië naar België waar u aankwam op 4 maart 2019. Na uw aankomst in België kreeg u frequent speciale dromen waarin u aangevallen werd door een slang maar geholpen werd door een man wiens gezicht u niet kon zien. Omid Z. (...), een man die zich bekeerd had tot het christendom en die u in België had leren kennen, verklaarde dat dit een teken was. U begon de Bijbel te bestuderen en ging op 17 maart 2019 voor het eerst naar de Evangelische Kerk te Kuurne. Op 31 maart 2019 bekeerde u zich tot het protestantisme en u frequenteerde vervolgens wekelijks de kerk te Kuurne. Op 6 juli 2019 werd u in deze kerk gedoopt. Eén of twee maanden na uw doopviering vertelde u telefonisch aan uw vrouw over uw bekering. Ongeveer tien of elf maanden na uw vertrek uit Iran kwamen civiele agenten van de inlichtingendiensten opnieuw naar uw huis in Bushehr. De agenten zeiden dat u uw mond diende te houden en u niet politiek actief mocht zijn in het buitenland. In de hierop volgende maanden kwamen er nog driemaal agenten naar uw huis met dezelfde boodschap en met beledigingen aan uw adres. U vreest dat u bij terugkeer gearresteerd zal worden omwille van uw deelname aan de verspreiding van de pamfletten. U vreest bovendien dat u gevaar zou lopen in Iran omwille van uw bekering naar het protestantisme.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Iraans rijbewijs neer; alsook uw originele shenasnameh; uw originele Iraanse identiteitskaart; een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote; een kopie van de eigendomsakte van uw woning in Bushehr; een kopie van enkele documenten betreffende uw cargobedrijf; een kopie van de registratieakten van uw twee schepen; een origineel doopcertificaat van uw doopviering uitgegeven door de Iraanse verantwoordelijke van de kerk in Kuurne; een verklaring d.d. 10 juli 2020 van de pastoor van de kerk in Kuurne ter bevestiging van uw verklaringen omtrent uw kerkgang in Kuurne; een foto van uw deelname aan een bijeenkomst in een Afrikaanse kerk in België; en zeven foto's van uw doopviering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de redenen waardoor u Iran zou hebben verlaten, met name uw bijdrage aan de oppositiegroep van Kamran en Bijan en het feit dat u hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten kwam te staan.

Uw verklaringen over uw rekrutering om pamfletten te helpen verspreiden in Bushehr overtuigen immers niet. In de eerste plaats kan er geen geloof worden gehecht aan de introductie met Kamran en Bijan bij uw vriend Hamid B. (...). Nadat Kamran en Bijan u voor hun zaak spanden, werd u – een bedrijfsleider van een cargobedrijf met twee eigen schepen (CGVS, p. 3) - opgedragen om twee personen te vinden die pamfletten konden verspreiden en met hen te communiceren (CGVS, p. 10). Ofschoon u beweerde dat uw bijdrage nodig was omdat u van Bushehr afkomstig was (CGVS, p. 12) blijkt Hamid zelf ook van Bushehr afkomstig te zijn (CGVS, p. 14) waardoor het bevreemdend overkomt dat ook u zo nodig bij de operatie betrokken moest worden. Immers, hoe meer mensen betrokken raken bij een dergelijke clandestiene operatie hoe meer risico eraan verbonden is. Nog minder geloofwaardig is uw bewering dat u inging op het voorstel van Kamran en Bijan zonder enige kennis te hebben van de organisatie waarvoor u aan de slag ging. U wist enkel dat het een onbekende groep was en dat zij de democratie wensten te bevorderen maar u had noch Kamran noch Bijan ooit al ontmoet, u wist niet welke groep of

organisatie Kamran en Bijan vertegenwoordigden, u had geen idee of er nog andere personen gelijkaardig werk deden en u had geen idee of er nog mensen aan Hamid rapporteerden (CGVS, p. 13-14). Hoewel gezien het clandestiene karakter van de activiteiten niet verwacht wordt dat u tot in het detail op de hoogte zou zijn van de gehele organisatie mag wel verwacht worden dat u enig idee zou hebben voor wie of welk doel u deze risicovolle activiteiten zou uitvoeren en dat u een algemeen beeld zou kunnen schetsen van deze activiteiten en hun doelen. U had echter zelfs geen idee of Hamid – de enige persoon die u van tevoren kende - wel meer informatie had over deze groepering (CGVS, p. 13). In het licht van deze verklaringen is het niet geloofwaardig dat u niet meer voorzichtigheid aan de dag legde en is het aldus niet aannemelijk dat u inging op dit aanbod na slechts één enkele ontmoeting met twee volstrekt vreemden die u bovendien ook nadien nooit meer ontmoette (CGVS, p. 13). Nochtans moet u hebben begrepen hoe gevaarlijk de situatie was daar u vanaf het moment dat u door Davood gebeld werd, afscheid nam van uw familieleden, onderdook en vervolgens uw land verliet (CGVS, p. 11). Dat u wel inging op het aanbod van Kamran is des te frappanter daar uw politieke interesse beperkt blijkt te zijn: u was nooit lid van een politieke partij of organisatie (CGVS, p. 4), u herinnerde zich niet welke partijen er zich aan de rechterkant van het politieke spectrum bevinden en u stelde vaagweg dat er elke acht jaar een andere partij aan de macht komt (CGVS, p. 14). Deze vage verklaringen zijn een sterke indicatie dat politiek geen centrale rol had in uw persoonlijk leven hetgeen het des te vreemder maakt dat u plotsklaps gevaarlijke oppositieactiviteiten zou uitvoeren na één ontmoeting met totaal onbekende personen zonder u op eender welk moment verder te informeren over uw opdrachtgevers. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het feit dat Amin en Davood eveneens deelnamen aan deze activiteiten zonder enige kennis over de concrete opdrachtgevers, al even ongeloofwaardig is. Voorts overtuigen uw verklaringen over uw problemen in Iran geenszins. Zo komt het hoogst bevreemdend over dat u, ofschoon u bij aanvang voor uw activiteiten voor de groep van Kamran geïnstrueerd werd door Hamid over wat u moest doen in geval van calamiteiten – met name uw simkaart en uw gsm vernietigen en een afgesproken telefoonnummer bellen (CGVS, p. 10) –, u onmiddellijk nadat Davood u meedeelde dat Amin gearresteerd was, in tegenstelling tot wat u opgedragen was gewoonweg Hamid opbelde. Een dergelijke werkwijze staat in schril contrast met uw verklaringen waaruit blijkt dat u zich bewust was van het gevaar dat u liep (CGVS, p. 10, 11 en 15). Ook uw verklaringen over de huiszoeking in uw woning missen overtuigingskracht. Zo kan er vooreerst gewezen worden op een opmerkelijke vaststelling in uw opeenvolgende verklaringen. Zo situeerde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de huiszoeking door de Iraanse autoriteiten in uw woning vier dagen na uw vlucht uit Iran op 3 maart 2019 (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 18 september 2019, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat deze huiszoeking plaatsvond vier dagen na de arrestatie van Amin (CGVS, p. 11 en 21). Daarnaast kan er nog opgemerkt worden dat u niet eens kon zeggen hoeveel agenten er binnenvielen in uw woning (CGVS, p. 20). Bovendien ogen de handelingen van de Iraanse inlichtingendiensten weinig coherent. Zij zouden reeds vier dagen na de arrestatie van Amin naar uw woning zijn gegaan om een huiszoeking uit te voeren en bedreigingen te uiten tegenover u (CGVS, p. 20). Ofschoon ze u niet aantroffen, ondernamen de Iraanse inlichtingendiensten vervolgens tien of elf maanden klaarblijkelijk niets, om dan plotsklaps toch nog een viertal keer naar uw huis te komen met de boodschap dat u uw mond diende te houden (CGVS, p. 21). Een dergelijke werkwijze komt weinig waarschijnlijk over.

Vervolgens is het allerminst aannemelijk dat u, ofschoon uit de huiszoeking in uw woning vier dagen na de arrestatie van Amin blijkt dat u reeds vóór uw vertrek uit Iran in het vizier stond van de autoriteiten, op een legale manier (met uw eigen paspoort) het land kon verlaten en naar Qatar kon reizen (CGVS, p. 8). In zoverre u stelt dat uw smokkelaar, die u veel geld moest betalen, u geholpen heeft om uw reisverbod – u achtte de kans heel groot dat u op een no-flylist stond - te omzeilen (CGVS, p. 8 en 15), kan er gewezen worden op het gegeven dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het, gezien de erg strenge beveiliging aan de grens, quasi onmogelijk is om het land te verlaten indien er een reisverbod is uitgevaardigd. Hoe dan ook, het loutere feit dat u, ondanks uw vrees voor de Iraanse autoriteiten, het risico nam om Iran met uw eigen paspoort te verlaten, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en aan uw vrees voor de Iraanse autoriteiten.

Tot slot kan er nog op gewezen worden op uw gebrekkige kennis aangaande het wedervaren van uw drie naaste medewerkers. Zo heeft u geen nieuws meer over Davood en heeft u niet geprobeerd zijn ouders of zijn familie te bereiken (CGVS, p. 14 15 en 16). Voorts had u na de arrestatie van Amin (en na het telefoongesprek met Hamid dat u hierop voerde) geen enkel contact meer met Hamid (CGVS, p. 15). Ofschoon u nog kon vertellen dat Amin veroordeeld was tot vijf of zes jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 14), blijkt uit uw verklaringen niet de wil noch de interesse om zich terdege te informeren naar de evolutie van uw problemen in Iran, hetgeen van een verzoeker om internationale bescherming nochtans verwacht kan worden. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat u geen enkel (begin

van) bewijs van uw betrokkenheid bij de groep van Kamran en Bijan noch van uw problemen met de Iraanse autoriteiten of van Amins arrestatie en veroordeling aanbracht.

Uit het voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek getinte activiteiten en evenmin aan uw problemen waardoor u Iran zou hebben verlaten. Bovendien, gezien uw problemen in Iran niet geloofwaardig zijn en u met een legaal paspoort het land verliet, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u met een smokkelaar reisde naar België. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze smokkelaar uw paspoort afnam op het moment dat u zich in België ging registreren bij Fedasil (CGVS, p. 8) – een uitleg die op zich reeds bijzonder weinig plausibel oogt. Evenmin geloofwaardig is uw bewering dat u niet eens een kopie maakte van uw paspoort (CGVS, p. 4). Voorgaande doet vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet strookt met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België en op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Dit is nochtans bijzonder belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook sterk.

U vreest verder om bij een eventuele terugkeer naar Iran problemen te kennen omwille van uw bekering naar het protestantisme. U wist evenwel niet aannemelijk te maken dat er in uw geval sprake is van een voortdurende, diepgelovige bekering.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt worden dat het tijdstip van uw bekering bijzonder opportunistisch overkomt. U zou reeds een maand na uw aankomst in België bekeerd zijn: u kwam begin maart 2019 aan in België, u kreeg een week later een aantal merkwaardige dromen – hetgeen gepercipieerd werd als een teken van God -, u ging op 17 maart 2019 voor een eerste keer naar de kerk in Kuurne en u bekeerde zich op 31 maart 2019 tot het christendom (attest Iraanse kerk Kuurne; Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 6 en 17). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het Christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Deze vaststelling wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op een bekering die niet zozeer vanuit een oprechte overtuiging maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam. In dit verband kan er nog gewezen worden op het contrast met uw geloofsbeleving in Iran. U gaf aan dat u in Iran reeds tien à vijftien jaar lang niet meer deelnam aan religieuze activiteiten omdat u er niet in geloofde (CGVS, p. 6). U verklaarde uw plotse kerkgang in België door te beweren dat u wel in God geloofde maar niet in de islam (CGVS, p. 17). Dit klemmt echter op zijn beurt met de vaststelling dat u in al die jaren niets ondernam om meer te weten te komen over andere religies (CGVS, p. 8). Deze schijnbare desinteresse om u te verdiepen in een andere religie is verder ook weinig coherent met uw (nogal stereotiepe) bewering dat u als kind telkens moest huilen toen u naar films keek waarin Jezus een rol speelde (CGVS, p. 8). Uw verklaring voor uw nalaten om meer te weten te komen over andere religies – dat u in een kleine stad woonde zonder referenties of boeken (CGVS, p. 8) – is niet ernstig aangezien u in een stad van meer dan 200 000 inwoners woonde, uw (schoon)familie in Teheran woonde (CGVS, p. 2), en u zelf aangaf dat u soms op vakantie ging naar Dubai en Turkije (CGVS, p. 22). Daarbovenop moet u gezien uw persoonlijke omstandigheden wel degelijke enige vrijheid hebben gehad om meer te weten te komen over andere religies indien dit een belangrijk deel van uw identiteit zou uitmaken: uw echtgenote nam evenmin deel aan islamitische activiteiten (CGVS, p. 5), uw schoonbroer is een niet-religieuze geschoolde man (CGVS, p. 6) en u had een eigen cargobedrijf hetgeen enige financiële slagkracht en vrijheid op uw werk – en aldus invulling van uw eigen dag - veronderstelt.

Uw verdere verklaringen over uw verdieping in het protestantse geloof in België kunnen evenmin overtuigen. U verklaarde dat u voor uw kerkgang hier in België de Bijbel bestudeerde (CGVS, p. 17) en dat u sindsdien wekelijks naar de kerk ging tot de Coronacrisis, met af en toe een Bijbelstudie, gevolgd door online studie (CGVS, p. 19). U wist echter niet te zeggen welke delen van de Bijbel u reeds bestudeerd had (CGVS, p. 19). U verklaarde tevens dat geen enkel deel van het christendom u minder aansprak (CGVS, p. 23). Van een bekeerling die bijna anderhalf jaar lang de Bijbel leest, mag op zijn minst verwacht worden dat hij een goed overzicht kan bieden van de reeds bestudeerde delen en dat hij ook enige kritische noten kan plaatsen bij hetgeen hij bestudeerd heeft, zeker daar u deze kritische zin en bezwaren in het verleden wel toonde tegen de islam en de koran. Dat u hier niet in slaagde, is een sterke indicatie dat u uw studie en verdieping in het geloof uitgebreider tracht voor te stellen dan zij in werkelijkheid is. U ondermijnde de geloofwaardigheid van een anderhalf jaar lang durende studie van de Bijbel tevens door uw uitdrukkelijke stelling dat er geen enkel voorbeeld van geweld te vinden is in de Bijbel (CGVS, p. 19) hetgeen wederom wijst op een uiterst selectieve, kritiekloze en oppervlakkige lezing van de Bijbel gezien uit de beschikbare informatie het tegendeel blijkt. Wanneer het CGVS verder

polste naar de reactie van uw echtgenote toen u haar dit nieuws meedeelde, stelde u eerst ontwijkend dat ze u niet tegenhield, vervolgens dat ze geen harde reactie had, nog later dat u haar wat algemene informatie gaf over het christendom (CGVS, p. 6) en tot slot dat ze het verschil in u zelf zal moeten zien (CGVS, p. 23). Deze bijzondere oppervlakkigheid in de gesprekken met uw echtgenote is niet in overeenstemming met de draagwijdte van een dergelijke beslissing om zich te bekeren tot een andere religie na jarenlang geen religieuze activiteiten te hebben uitgevoerd, zeker gezien de mogelijke implicaties van een dergelijke beslissing in Iran. U kon verder niet precies situeren wanneer u deze boodschap meedeelde aan uw vrouw (CGVS, p. 7) en al helemaal niet wanneer zij dit zou hebben meegedeeld aan haar broer (CGVS, p. 7).

Uw voorgehouden plotse bekering tot het christendom na uw aankomst in België heeft dan ook duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Het feit dat u een doopattest, foto's van uw doopsel, een foto van een Afrikaanse kerk en een attest van de kerk in Kuurne heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Hieruit blijkt immers niet dat uw doopsel en kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw doopsel en kerkbezoeken kunnen blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in voorliggende procedure. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Daarnaast dient aangestipt te worden dat u bijzonder snel overging tot uw doopsel, hetgeen de oprechtheid ervan net verder ondermijnt en het opportunistische karakter ervan onderstreept. U werd namelijk reeds op 6 juli 2019 gedoopt, hoewel u zich pas kort ervoor, eind maart 2019, bekeerde tot het protestantisme (CGVS, p. 17).

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw bekering eveneens wordt aangetast door uw verklaringen over de zichtbaarheid ervan. U beweerde namelijk dat verre familie van uw vader wel op de hoogte was van uw bekering omdat uw schoonbroer contact had met een ver familielid van u in Teheran die dit opwierp (CGVS, p. 6). Het loutere feit dat u vervolgens niet eens de naam kon zeggen van dit ver familielid (CGVS, p. 6) maakt dat hier evenwel geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u geen voortdurende diepgelovige bekering heeft aannemelijk gemaakt. Het loutere feit dat u een aantal keren naar de kerk bent gegaan in België, kan niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming daar uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Hieruit volgt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het neergelegde rijbewijs; de identiteitskaart; de shenasnamehs; de kopie van de eigendomsakte van uw woning in Bushehr; de kopie van enkele documenten betreffende uw cargobedrijf en de kopie van de registratieakten van uw twee schepen beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet daar uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten in Iran an sich niet ter discussie worden gesteld in deze beslissing. Uw doopcertificaat, de foto's van uw doopviering, de foto van uw deelname aan een bijeenkomst in een Afrikaanse kerk en de verklaring van een pastoor van de kerk in Kuurne werden hierboven reeds aangehaald. Hieruit blijkt geenszins dat er sprake is van een geloofwaardige bekering tot het christendom.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker formuleert zijn eerste en enig middel als volgt:

- “- Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn.

- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- De verweerster begaat een 'manifeste beoordelingsfout'."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een uiteenzetting inzake de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en stelt dat verweerder hieraan niet heeft voldaan.

Vervolgens betoogt verzoeker, verwijzend naar psychologische literatuur, dat er met betrekking tot zijn geheugen onrealistische standaarden werden gebruikt. Hij verwijst naar het rapport "Beyond proof" van UNHCR waarin verwezen wordt naar psychologische literatuur.

"De literatuur stelt dat dingen herinneren en hierover verklaren een stuk ingewikkelder is dan de verweerster in haar beslissing laat uitschijnen.

De verweerster houdt het als plicht van de verzoeker om verschillende enorm gedetailleerde zaken te herinneren. Er wordt gedacht aan, hoeveel agenten er binnen vielen bij de initiële huiszoeking of de naam van het verre familielid van zijn vader die op de hoogte was van zijn bekering.

Dit is niet realistisch.

(...)

Ook de detaillering waar de verweerster in de bestreden beslissing naar zoekt is niet in lijn met de psychologische literatuur.

Er wordt gedacht aan het relaas van de verzoeker over de geheime organisatie waarin hij deelnam, de concrete inhoud van zijn gesprekken met zijn kompanen of de inhoud van bepaalde delen uit de Bijbel.

De focus ligt enorm op temporele vaststellingen. De Iraanse cultuur is niet zo temporeel-obsessief als de onze.

(...)

De verzoeker is meer dan hoofdzakelijk consistent, gelet op zijn DVZ-vragenlijst, zijn CGVS-interview. Aan de kleine inconsistenties, zoals bijv. de datum van de eerste huiszoeking is veel teveel waarde gegeven.

(...)

Hieronder wordt structureel en chronologisch voor elk punt in de redenering van het commissariaat aangeduid waarom dit element te verklaren is of geen doorslaggevend gewicht mocht gehad hebben in de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Hiervoor moet telkens ook nog steeds rekening gehouden worden met de hierboven geciteerde psychologische literatuur."

Omtrent de reden waarom hij gecontacteerd werd om twee personen te zoeken om pamfletten te verspreiden, geeft verzoeker vervolgens aan:

"De verzoeker verduidelijkt dat Hamid wel oorspronkelijk van Bushehr is maar dat hij er betrekkelijk weinig gewoond heeft. Hij heeft hier in het interview niet de kans gehad om zich hierop te verdedigen. Het CGVS trekt zijn conclusie integraal uit een stukje dat niet over zijn activiteiten ging.

(...)

Op basis hiervan stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast. De verzoeker gaf aan nodig te zijn omdat connecties in Bushehr had, maar de persoon die hem aanbracht, Hamid, was zelf afkomstig van Bushehr.

Nergens werd de verzoeker hiermee geconfronteerd.

Artikel 17, §2 van het KB betreffende de werking van het CGVS (later: KB CGVS) bepaalt nochtans:

(...)

Dit is niet gebeurd. Dit artikel is geschonden.

Bovendien was dit extreem relevant, want er is weldegelijk een feitelijke pertinente verklaring. Hamid heeft namelijk betrekkelijk weinig in Bushehr gewoond. Hij woonde ervoor in Adaban en erna in Teheran. Hij was slechts 1,5 maand terug in Bushehr na een lange afwezigheid en had dus geen uitgebreid sociaal netwerk. Zijn kennissen waren intussen 'oudere' mannen zoals de verzoeker en geen jonge activistische pamfletverspreiders die risicos durfden nemen. Hamid had dus weldegelijk nood aan de verzoeker voor het uitbreiden van zijn propaganda.

Daarbovenop vond hamid een vertrouwde ziel die dezelfde mening was toegedaan en een meerwaarde kon bieden. Zelfs gelet op het clandestiene karakter van de activiteiten van deze groep, moet deze nog steeds aanhangers hebben. Een netwerk dient uitgebouwd te worden. Louter stellen dat de verzoeker

niet essentieel was en het daarom ongeloofwaardig is dat hij deel uitmaakte van dit netwerk is niet redelijk."

Dat hij na slechts één ontmoeting met Kamran besloot in de organisatie te stappen, verklaart verzoeker als volgt:

"De verzoeker kende Hamid echter al jaren en had recentelijk weer enorm hecht contact met hem. Hij zag hem 4-5 keer per week. Kamran genoot het volledige vertrouwen van Hamid, zodoende vertrouwde de verzoeker hem.

In de andere richting heeft Hamid ook Karman en Bijan moeten overtuigen om de verzoeker te vertrouwen. Hij heeft een maand over zijn gesprekken verteld aan deze twee die toen iets later met hem zelf afspraken om te kijken welk vlees ze in de kuip hadden.

Toen is besloten om elkaar wederzijds te vertrouwen."

Verzoeker vervolgt:

"De verzoeker wist wel voor welke organisatie hij werkte. Het was de organisatie van Kamran en Hamid. Dat hij geen specifieke naam of logo kon geven van deze organisatie is omdat er geen was. Dit was een clandestiene organisatie die onder de radar wenste te blijven. Hij had met Kamran duidelijk gekeken of hun visies compatibel waren en dat was zo. Hij besloot dus toe te treden tot dit losse netwerk van maatschappijactivisten."

Waar verwezen wordt naar het gebrek aan politieke interesse dat verzoeker voorheen had, betoogt verzoeker:

"De verweerster lijdt de politieke desinteresse van de verzoeker af uit twee elementen.

1. De verzoeker was geen lid van een politieke partij

Dit is absoluut geen argument. Het feit dat een verzoeker geen lid is van een politieke partij toont zijn desinteresse in politiek niet aan. De raadsman die dit verzoek schrijft is ook geen lid van een politieke partij doch wel heel geïnteresseerd in en begaan met de politiek van België. Dit maakt een manifeste drogredenering uit van het CGVS. Des te meer in een land waar het behoren tot een vorm van oppositie gestraft wordt met de dood.

2. De verzoeker kon de partijen in Iran niet situeren op de schaal van links naar rechts.

De verzoeker toont weldegelijk een interesse in de politiek en zal dit zeker kunnen aantonen wanneer hem ernaar gevraagd wordt. Dit is nergens in het verhoor gebeurd. De verweerster baseert zich volledig op het antwoord van de verzoeker, op p. 14 van de notities van het gehoor,. Dit betreft een sub-vraag op de vraag of Hamid ooit in een politieke partij zat.

(...)

Nergens wordt de verzoeker uitgenodigd om zijn kunde over de Iraanse politiek tentoon te stellen. Het is dan ook logisch dat hij hier vanzelf geen exposé begon te geven.

Nergens wordt de verzoeker er op gewezen dat het CGVS dit aspect van zijn relaas ongeloofwaardig acht. Dit is strijdig met artikel 17, §2 van het KB betreffende de werking van het CGVS.

Op zijn minst dient de beslissing vernietigd te worden met het oog op een nieuw gehoor waar effectief gepeild wordt naar de kennis van het politieke systeem van de verzoeker."

Dat hij in weerwil van het protocol naar Hamid belde, verklaart verzoeker als volgt:

"De verzoeker sloeg in paniek. Hij belde Hamid. Deze vertelde hem onmiddellijk dat hij zich aan het protocol diende te houden en daarna heeft de verzoeker dit gedaan.

Dat een persoon in paniek soms de rede en doordachtheid verliest is algemeen geweten. De verweerster stelt dat deze wijze van handelen onmogelijk verzoenbaar is met het feit dat de verzoeker wist dat hij gevaarlijke activiteiten deed. Dit is een brug te ver. Mensen maken nog steeds fouten en het CGVS laat een hyperrationeel kader op de verzoeker los waar geen enkele mens de verwachtingen van kan voldoen."

Met betrekking tot de aan hem verweten discrepantie in zijn verklaringen over het ogenblik van de huiszoeking, geeft verzoeker verder aan:

"Dit is een kleine vergissing/foutje in vertaling, waar overigens de verzoeker weer niet mee geconfronteerd is geweest gedurende het gehoor.

De zinsopbouw bij het DVZ interview laat interpretatie open.:

(...)

De zin: 'ongeveer 4 dagen nadien (...) hebben ze een huiszoeking gedaan', kan uiteraard nog slaan op het begin van de paragraaf waar uitgelegd wordt wat het probleem was, namelijk Amin was gearresteerd. Daarna legt de verzoeker de verschillende gevolgen hiervan uit. Een ervan is de huiszoeking 4 dagen hierna.

Daarbovenop is dit geen essentieel aspect van het relaas. Het gaat over een eenvoudig te verklaren verschil van hooguit enkele dagen. Dit mag niet tot de algemene ongeloofwaardigheid van de verzoeker leiden."

Verzoeker stelt voorts dat hij niet kon aangeven hoeveel agenten er binnenvielen omdat hij op dat moment niet aanwezig was. Dit is volgens hem geen indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Omtrent de gedragingen van de Iraanse autoriteiten, doet verzoeker gelden:

"De reden hiervan is uiteraard niet iets waar de verzoeker zicht op heeft. Er kunnen enkele mogelijke redenen aangereikt worden.

De initiële huiszoeking was waarschijnlijk bij opstart van het onderzoek. De verzoeker was verdachte. De latere huiszoekingen kunnen getriggerd zijn door het afsluiten van het onderzoek. Door zijn vlucht was het voor de autoriteiten duidelijk dat hij schuldig was en ze besloten hem lastig te vallen. Het kan ook zijn dat er een nieuwe doorbraak in het onderzoek was, bv. De aanhouding van Hamid of Davood."

Dat hij niet weet wat er na zijn vertrek met zijn kompanen gebeurde, verklaart verzoeker verder als volgt: *"Niet veel hierboven vond de verweerder het nog enorm bevreemdend dat de verzoeker naar Hamid belde in paniek bij het ontstaan van de problemen. Nu vindt de verweerder het bevreemdend dat de verzoeker niet continu al zijn ex-kompanen en diens familie contacteert om te weten hoe het met hen is. Dit is ronduit hypocriet, van de verweerder. Zo is elke houding van de verzoeker is ongeloofwaardig volgens die laatste.*

Daarbovenop gaf de verzoeker weldegelijk aan wat er met zijn kompanen gebeurde, voor zover hij kon en wanneer hij dit niet kon stelde hij waarom hij dit niet wist.

(...)

De verzoeker geeft dus aan:

- Amin is gevangen en veroordeeld.

- Davood is verdwenen/gevlucht.

- Met Hamid kan hij geen contact krijgen zijn telefoonnummer werkt niet meer.

De verzoeker kan onmogelijk meer vertellen zonder dingen te verzinnen of zijn familie onderzoek te laten doen en bloot te stellen aan een enorm risico."

Inzake zijn uitreis uit Iran, geeft verzoeker aan:

"De verweerder gaat nergens in op de verklaring van de verzoeker. Deze legt nochtans helder uit dat hij significant meer heeft betaald vanwege dit aspect. Zo stellend e notities van het persoonlijk onderhoud:

(...)

Iemand omkopen aan de grens, zeker voor een bedrag in de tienduizenden euro's is weldegelijk mogelijk."

Betreffende het afnemen van zijn paspoort door de smokkelaar, voert verzoeker aan dat het visum in het paspoort *"hoogstwaarschijnlijk vervalst"* was, dat de smokkelaar niet wilde dat dit zou worden onderzocht en dat dit *"een heel normale praktijk bij smokkelaars"* is.

Verzoeker concludeert:

"Concluderend is het relaas van de verzoeker wel geloofwaardig. Hij is gevlucht omwille van de vervolging door de Iraanse staat vanwege zijn betrokkenheid bij het verspreiden van regime-kritische pamfletten.

De Iraanse staat treedt hard op tegen politieke opposanten. De verzoeker wacht zeker een zware straf wegens het eenvoudigweg uitoefenen van zijn recht op vrije meningsuiting.

De verzoeker dient erkend als vluchteling te worden."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bekering tot het christendom in België. Hij stelt:

"Zelf indien de geloofwaardigheid van zijn oorspronkelijk vluchtrelaas niet aanvaard wordt, kan op zijn minst aanvaard worden dat de verzoeker actueel een 'réfugié sur place' is, door zijn bekering tot het christendom".

Verzoeker wijst op en citeert uit landeninformatie aangaande de situatie voor afvalligen en voor personen die met andere moslims praten over hun bekering.

"Het gewoon praten met andere moslims over diens bekering stelt de verzoeker bloot aan een onderzoek of hij niet probeert anderen te bekeren. Dit kan de dood tot gevolg hebben.

Moest hij aanwezig zijn bij een huiskerk stelt hij zich bloot aan vervolging op basis van het zijn van een "gevaar voor de nationale veiligheid":

(...)

Het zijn dus niet enkel huiskerkleiders die vervolging mogen vrezen.

De verzoeker is niet paranoïde omdat hij vervolging vreest.

Daarnaast kan de verzoeker niet dezelfde religieuze vrijheden genieten als erkende groepen christenen in Iran:

(...)

Het gaat om een oprechte bekering en de verzoeker zal dus bij terugkeer naar Iran een deel van zijn identiteit moeten verbergen met het risico op betrapting. Betrapting heeft als gevolg de dood."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bekering. Hij stelt in dit kader vooreerst:

"Het is zo dat de verzoeker inderdaad pas bij zijn komst naar België zich bekeerde.

Het CGVS kan dit opportunistisch vinden, maar het is nog steeds aan haar om andere elementen te beoordelen dan enkel het tijdstip van bekering. Het is aan haar om te onderzoeken of de verzoeker weldegelijk christen is.

Het feit dat de verzoeker slechts in België zich bekeerde heeft natuurlijk alles te maken met het feit dat hij slechts in België aan deze religie blootgesteld werd. Hier had hij vrienden die naar de kerk gingen en hem uitnodigden. Hier was het ok om geen moslim te zijn. Hij kon eindelijk alle opgedrongen islamitische denkpatronen laten vallen en voor het eerst een leven met een andere religie zich inbeelden."

"De verzoeker voelde in de kerk eindelijk wat hij altijd wou van een religie. Het is dan ook niet raar dat hij zich snel bekeerde."

"De desinteresse die de verzoeker had was met de Islam, niet met eender elke religie. Zoals hierboven beschreven kon hij pas in België terug de vrijheid voelen om effectief een andere religie te overwegen en te ontdekken. Deze nieuwe vrijheid maakte in hem een interesse los voor het spirituele."

Waar verweerder motiveert dat hij weldegelijk de vrijheid zou hebben gehad om andere religies te zoeken, doet verzoeker gelden:

"De verweerder benoemt twee islamitische landen waar de verzoeker slechts beperkte tijd op reis was. Hij wist constant dat hij terug naar Iran zou moeten keren. Dit zijn niet de condities waarin hij echt kon overwegen om Islam achter zich te laten en een nieuwe religie te zoeken. Hij werd er bovendien niet door vrienden voorgesteld aan het christendom zoals in België."

Verzoeker stelt verder dat hij, hoewel verweerder hem verwijt dat hij niet kon uitleggen welke delen van de bijbel hij bestudeerde, veel kon uitleggen over de bijbel. Hij wijst in dit kader op zijn eerder afgelegde verklaringen.

"Het is de verweerder die stopte met vragen en dan zegt dat de verzoeker te weinig details geeft.

Deze redenering is ronduit belachelijk. De verzoeker is in zijn eerste periode van zijn bekering. Uiteraard is hij positief over zijn nieuwe geloof. Hij focust vooral op de tegenstellingen met zijn oud geloof en de punten die hem overhaalden."

"Zoals de verzoeker meermaals zei, is zijn vrouw ook geen praktiserend moslim. Het is dan ook niet raar dat zij dit niet zo gek vond."

Verzoeker herhaalt voorts dat het absoluut niet realistisch is om de naam te vragen van zo een ver familielid, waarvan hij zelf maar hoorde via zijn schoonbroer en zijn vrouw.

"Ten slotte haalt de verweerder aan dat de Iraanse autoriteiten weinig oog hebben voor terugkeerlingen, behalve personen met al een risicoprofiel.

Dit is wel zo, maar verdient een nuancering:

(...)

De verzoeker staat al op de radar van de autoriteiten. Ze vielen zijn familie reeds lastig en deden reeds meerdere huiszoekingen.

De verzoeker heeft een risicoprofiel om opgemerkt te worden bij terugkeer."

Verzoeker concludeert:

"Concluderend,...

... worden Iranese afvalligen vervolgd in Iran.

... is de verzoeker een Iraanse afvallige.

... is hij bij velen in Iran bekend als christene.

*... zal hij bij terugkeer opgemerkt worden door de autoriteiten.
De verzoeker dient erkend te worden als vluchteling."*

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde:

De weigeringsbeslissing genomen door het CGVS dd. 31.03.2021 m.b.t. de verzoeker te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling,

Ondergeschikt:

Minstens aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen,

Uiterst ondergeschikt:

De bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de CGVS met het oog op verder onderzoek."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 57 ev ;

3. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 139 ev ;

4. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 151 ev ;

5. UK Home Office, Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts, februari 2020".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste zou hij voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in de negatieve aandacht zijn gekomen van, problemen hebben gekend met en daardoor vervolging vrezen vanwege de autoriteiten in dit land omwille van zijn rol bij de verdeling van politieke pamfletten. Ten tweede zou hij zich in België hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar een bijdrage van UNHCR en psychologische literatuur en middels de blote, boude, algemene, ongefundeerde en niet-gestaafde bewering dat de Iraanse cultuur niet zo *“temporeel-obsessief”* zou zijn als de onze tracht te laten uitschijnen, mag van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in dit kader weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen en de hierop volgende problemen en vlucht uit zijn land van herkomst een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, bovendien weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Met betrekking tot de eerste door verzoeker aangevoerde reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, met name de rol die hij zou hebben gespeeld bij de verdeling van politieke pamfletten en de hieraan gekoppelde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing, dit in het licht van het voorgaande, vooreerst met recht gemotiveerd:

“In de eerste plaats kan er geen geloof worden gehecht aan de introductie met Kamran en Bijan bij uw vriend Hamid B. (...). Nadat Kamran en Bijan u voor hun zaak spanden, werd u – een bedrijfsleider van een cargobedrijf met twee eigen schepen (CGVS, p. 3) - opgedragen om twee personen te vinden die pamfletten konden verspreiden en met hen te communiceren (CGVS, p. 10). Ofschoon u beweerde dat uw bijdrage nodig was omdat u van Bushehr afkomstig was (CGVS, p. 12) blijkt Hamid zelf ook van Bushehr afkomstig te zijn (CGVS, p. 14) waardoor het bevreemdend overkomt dat ook u zo nodig bij de operatie betrokken moest worden. Immers, hoe meer mensen betrokken raken bij een dergelijke clandestiene operatie hoe meer risico eraan verbonden is.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit zijn voormelde verklaringen blijkt genoegzaam dat Hamid oorspronkelijk van Bushehr afkomstig was, dat deze weliswaar enige tijd elders leefde, doch dat deze vervolgens, zoals verzoeker ook bevestigt, terugkeerde naar Bushehr. Tevens blijkt dat hij deze persoon vier tot vijf jaar niet had gezien vooraleer hij deze in Bushehr toevallig op straat tegenkwam. Verder blijkt dat Hamid minstens reeds enige tijd was teruggekeerd, gezien verzoeker aangaf dat zij opnieuw een vriendschapsrelatie konden uitbouwen, vooraleer hij verzoeker zou hebben gevraagd om personen te zoeken om pamfletten te zoeken. Daarenboven deed verzoeker er nadien nog een maand over om twee personen te vinden. De Raad treedt verweerder bij in de vaststelling dat, gezien Hamid zelf minstens reeds enige tijd terug in Bushehr vertoefde en aangenomen kan worden dat deze persoon aldaar zelf over een netwerk beschikte, het bevreemdend is dat deze persoon aan verzoeker zou hebben gevraagd om personen te zoeken die bereid waren om pamfletten te verdelen en met hen te communiceren. Dat de betreffende organisatie ervoor zou hebben gekozen om, ondanks dat zulks niet nodig was, een extra persoon bij hun delicate en clandestiene operatie te betrekking, is, gelet op het feit dat zij hiermee het risico op betrapping of rapportering vergrootten, niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers rol duidelijk erg beperkt en in wezen zelfs

overbodig was. Verzoeker zou immers enkel als tussenpersoon hebben gefungeerd en zijn enige rol zou zijn geweest om twee personen te vinden en informatie door te sturen van Hamid naar deze twee personen, dit dan nog via simkaarten die hij eveneens van Hamid had gekregen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10-12). Waarom Hamid deze rol niet eenvoudigweg zelf kon opnemen, kan hoegenaamd niet worden ingezien.

In zoverre verzoeker zich in het kader van het voorgaande beroept op de schending van artikel 17, § 2 van het PR CGVS, kan, mede gelet op hetgeen voorafgaat, vooreerst worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker met de betreffende vaststelling niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststelling. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststelling. Hij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. Uit het voorgaande blijkt daarbij genoegzaam dat de door hem geboden uitleg niet overtuigt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Nog minder geloofwaardig is uw bewering dat u inging op het voorstel van Kamran en Bijan zonder enige kennis te hebben van de organisatie waarvoor u aan de slag ging. U wist enkel dat het een onbekende groep was en dat zij de democratie wensten te bevorderen maar u had noch Kamran noch Bijan ooit al ontmoet, u wist niet welke groep of organisatie Kamran en Bijan vertegenwoordigden, u had geen idee of er nog andere personen gelijkaardig werk deden en u had geen idee of er nog mensen aan Hamid rapporteerden (CGVS, p. 13-14). Hoewel gezien het clandestiene karakter van de activiteiten niet verwacht wordt dat u tot in het detail op de hoogte zou zijn van de gehele organisatie mag wel verwacht worden dat u enig idee zou hebben voor wie of welk doel u deze risicovolle activiteiten zou uitvoeren en dat u een algemeen beeld zou kunnen schetsen van deze activiteiten en hun doelen. U had echter zelfs geen idee of Hamid – de enige persoon die u van tevoren kende - wel meer informatie had over deze groepering (CGVS, p. 13). In het licht van deze verklaringen is het niet geloofwaardig dat u niet meer voorzichtigheid aan de dag legde en is het aldus niet aannemelijk dat u inging op dit aanbod na slechts één enkele ontmoeting met twee volstrekt vreemden die u bovendien ook nadien nooit meer ontmoette (CGVS, p. 13). Nochtans moet u hebben begrepen hoe gevaarlijk de situatie was daar u vanaf het moment dat u door Davood gebeld werd, afscheid nam van uw familieleden, onderdook en vervolgens uw land verliet (CGVS, p. 11).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij Hamid vertrouwde, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom hij ervoor zou hebben geopteerd om, zonder zelfs maar over de minste informatie te beschikken over de clandestiene organisatie waarvoor hij zich zou gaan inzetten, over de aard, de grootte en het precieze doel van deze organisatie, over de vraag of er nog andere personen gelijkaardig werk deden en/of rapporteerden aan Hamid, over de rol die Hamid aldus zelf binnen deze organisatie speelde en over de informatie waarover Hamid zelf beschikte, dit bovendien op basis van slechts één ontmoeting met de voor hem voor het overige onbekende personen Kamran en Bijan, zich te engageren voor het voeren van activiteiten voor hun organisatie, waarbij hij duidelijk het gevaar van deze activiteiten inszag en waarbij hij in het verzoekschrift zelf benadrukt dat dergelijke activiteiten in Iran gestraft worden met de dood.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu in de bestreden beslissing met reden wordt aangegeven:

“Dat u wel inging op het aanbod van Kamran is des te frappanter daar uw politieke interesse beperkt blijkt te zijn: u was nooit lid van een politieke partij of organisatie (CGVS, p. 4), u herinnerde zich niet welke partijen er zich aan de rechterkant van het politieke spectrum bevonden en u stelde vaagweg dat er elke acht jaar een andere partij aan de macht komt (CGVS, p. 14). Deze vage verklaringen zijn een sterke indicatie dat politiek geen centrale rol had in uw persoonlijk leven hetgeen het des te vreemder maakt dat u plotsklaps gevaarlijke oppositieactiviteiten zou uitvoeren na één ontmoeting met totaal onbekende personen zonder u op eender welk moment verder te informeren over uw opdrachtgevers. Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het feit dat Amin en Davood eveneens deelnamen aan deze activiteiten zonder enige kennis over de concrete opdrachtgevers, al even ongeloofwaardig is.”

Verzoeker voert ook ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de voormelde passages uit de notities van verzoekers onderhoud blijkt weldegelijk en genoegzaam dat verzoeker voorafgaand aan de beweerde activiteiten voor de groepering van Kamran en Bijan nooit eerder politieke activiteiten had. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat hij slechts een beperkte politieke interesse had nu hij eenduidig aangaf zich niet te herinneren welke partij(en) of groepering(en) zich aan de rechterzijde van het politieke spectrum bevinden in Iran en nu hij, hiernaar expliciet gevraagd, slechts vaagweg aangaf dat er elke acht jaar een andere partij of groepering aan de macht komt. Dat verzoeker, zoals hij poneert, bij een verdere ondervraging over het politieke landschap in Iran weldegelijk de nodige kennis had kunnen tentoonspreiden, kan aldus hoegenaamd niet overtuigen. In het licht van deze verklaringen is het nog minder aannemelijk dat verzoeker, dit op reeds gevorderde leeftijd en ondanks dat hij niet over de minste nuttige informatie beschikte, plots zou hebben besloten om zich in te laten met oppositieactiviteiten die naar eigen zeggen tot zijn dood konden leiden.

In zoverre verzoeker ook in dit kader aan verweerder verwijt dat hij met deze vaststellingen niet werd geconfronteerd bij het CGVS, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 17, § 2 van het PR CGVS betrekking heeft op het vaststellen van en confronteren met tegenstrijdigheden en ontbrekende elementen. Het CGVS heeft op grond van dit artikel geenszins de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming, zo zulks al mogelijk zou zijn, op voorhand te confronteren met ook alle overige, gedane vaststellingen. Hoe dan ook kan worden herhaald dat het loutere gegeven dat verzoeker met de betreffende vaststellingen niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Hij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. Uit het voorgaande blijkt daarbij genoegzaam dat de door hem geboden uitleg niet overtuigt.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker over zowel de groepering waarvan hij deel zou hebben uitgemaakt als de rol die hij speelde kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij het CGVS gaf hij zoals blijkt uit het voorgaande aan niet te weten wie er achter de groepering zat, noemde hij naast zichzelf nog vier andere voor deze organisatie werkzame personen en bleek hij niet op de hoogte van eventuele andere, voor deze organisatie werkzame personen. Bovendien gaf hij bij het CGVS, zoals reeds hoger werd aangegeven, aan dat zijn rol enkel deze van *“tussenpersoon”* was, dat hij zelf de flyers niet verkreeg en dat hij enkel twee personen zocht en informeerde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12-14). In de vragenlijst stelde verzoeker echter meermaals en in duidelijke bewoordingen dat de groep waar hij lid van was slechts bestond uit vier personen, en preciseerde hij dat het ging om *“Hamin, Amin, Davood en ik”*. Tevens omschreef hij de taakverdeling als volgt: *“Een van de personen, Hamid, maakte plannen om uit te schrijven waar en wanneer we pamfletten moesten uitdelen. (...) Ik deelde deze samen uit met Amin en Davood”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.3.). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over zowel de grootte van de groepering waarvoor hij actief zou zijn geweest als de aard van zijn eigen activiteiten, laat niet toe aan deze activiteiten ook nog maar enig geloof te hechten.

Verzoeker legt over de betreffende groepering ook in het verzoekschrift bovendien verklaringen af die met zijn eerdere gezegden in het geheel niet kunnen worden gerijmd. In het verzoekschrift geeft hij immers aan: *“Het was de organisatie van Kamran en Hamid”*. Tevens laat hij op algemene wijze uitschijnen dat het in wezen een ongeorganiseerde groepering van losse maatschappij-activisten was. Bij het CGVS stelde verzoeker echter duidelijk niet te weten wie er achter deze organisatie zat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13) en bleek hij, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, in het geheel niet te weten hoe de groepering in elkaar zat en of en hoe deze voor de rest georganiseerd was.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts overtuigen uw verklaringen over uw problemen in Iran geenszins. Zo komt het hoogst bevreemdend over dat u, ofschoon u bij aanvang voor uw activiteiten voor de groep van Kamran geïnstrueerd werd door Hamid over wat u moest doen in geval van calamiteiten – met name uw simkaart en uw gsm vernietigen en een afgesproken telefoonnummer bellen (CGVS, p. 10) –, u

onmiddellijk nadat Davood u meedeelde dat Amin gearresteerd was, in tegenstelling tot wat u opgedragen was gewoonweg Hamid opbelde. Een dergelijke werkwijze staat in schril contrast met uw verklaringen waaruit blijkt dat u zich bewust was van het gevaar dat u liep (CGVS, p. 10, 11 en 15)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met de blote, algemene en ongefundeerde beweringen dat het "algemeen geweten" zou zijn dat "een persoon in paniek soms de rede en doordachttheid verliest" en dat mensen "nog steeds fouten" maken, biedt verzoeker namelijk hoegenaamd geen uitleg voor zijn ongeloofwaardige gedragingen. Ook indien hij in paniek was, is het immers niet aannemelijk dat verzoeker er niet aan zou hebben gedacht om het afgesproken protocol te volgen. Het op voorhand overdenken en afspreken van dit protocol had namelijk net tot doel dat de betrokkenen, waaronder verzoeker, zonder hierover na te denken wisten wat zij moesten doen bij het optreden van een gevaarlijke situatie. Dat verzoeker dit protocol desalniettemin compleet zou hebben genegeerd in de situatie waarvoor dit werd bedacht, is niet geloofwaardig.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ook uw verklaringen over de huiszoeking in uw woning missen overtuigingskracht. Zo kan er vooreerst gewezen worden op een opmerkelijke vaststelling in uw opeenvolgende verklaringen. Zo situeerde u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de huiszoeking door de Iraanse autoriteiten in uw woning vier dagen na uw vlucht uit Iran op 3 maart 2019 (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ d.d. 18 september 2019, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat deze huiszoeking plaatsvond vier dagen na de arrestatie van Amin (CGVS, p. 11 en 21)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de verklaringen die hij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift blijkt dat hij bij de DVZ, wanneer hij zijn relaas chronologisch uiteenzette, weldegelijk aangaf dat de huiszoeking zou hebben plaatsgevonden vier dagen na zijn vertrek. Zijn verklaringen bij de DVZ zijn op dit vlak duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat deze zouden berusten op "een kleine vergissing/foutje in vertaling", kan aldus geenszins worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker aangaf dat hij de tolk die hem bijstond bij de DVZ goed begreep, dat hij tegen deze tolk geen bezwaar had en dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van deze tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker ondertekende zijn voormelde verklaringen bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Daarenboven ontving hij een kopie van de vragenlijst, bracht hij inzake het voorgaande geen correcties aan en gaf hij bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat het interview bij de DVZ benevens één fout goed was verlopen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Voorts tracht verzoeker de voormelde tegenstrijdigheid ten onrechte te minimaliseren. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, betreft de voormelde, eerste huiszoeking vanwege de autoriteiten namelijk weldegelijk een essentieel gegeven in en raakt deze de kern van het door hem ten berde gebrachte asielrelaas. Dat verzoeker met deze tegenstrijdigheid niet werd geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, doet op zich voorts geenszins afbreuk aan het bestaan van deze tegenstrijdigheid. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf voorts niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient bovendien nogmaals te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Hij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. De uitleg die hij daarbij verstrekt, kan zoals blijkt uit het voorgaande, niet worden gevolgd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Daarnaast kan er nog opgemerkt worden dat u niet eens kon zeggen hoeveel agenten er binnenvielen in uw woning (CGVS, p. 20)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij zelf niet aanwezig was bij de huiszoeking, kan zijn onwetendheid niet verklaren. Verzoeker had zich hierover immers eenvoudigweg kunnen informeren. Bovendien kon redelijkerwijze ook worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan zo zijn verklaringen berustten op de waarheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor

zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Bovendien ogen de handelingen van de Iraanse inlichtingendiensten weinig coherent. Zij zouden reeds vier dagen na de arrestatie van Amin naar uw woning zijn gegaan om een huiszoeking uit te voeren en bedreigingen te uiten tegenover u (CGVS, p. 20). Ofschoon ze u niet aantreffen, ondernamen de Iraanse inlichtingendiensten vervolgens tien of elf maanden klaarblijkelijk niets, om dan plotsklaps toch nog een viertal keer naar uw huis te komen met de boodschap dat u uw mond diende te houden (CGVS, p. 21). Een dergelijke werkwijze komt weinig waarschijnlijk over.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De hypothetische beweringen die hij te dezen opwerpt kunnen immers niet overtuigen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, zo verzoeker werkelijk in de negatieve aandacht stond van en werd gezocht door de Iraanse autoriteiten, niet aannemelijk is dat deze autoriteiten, ondanks dat deze initieel snel zouden zijn overgegaan tot actie, vervolgens bijna een jaar niets ondernamen om verzoeker alsnog te vinden of te vatten om nadien plotsklaps toch nog een viertal keren naar zijn huis te komen om hem te bedreigen. De gedragingen van de Iraanse autoriteiten zijn nog des te onaannemelijker nu deze autoriteiten ervan op de hoogte zouden zijn dat verzoeker in het buitenland vertoeft.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Vervolgens is het allerm minst aannemelijk dat u, ofschoon uit de huiszoeking in uw woning vier dagen na de arrestatie van Amin blijkt dat u reeds vóór uw vertrek uit Iran in het vizier stond van de autoriteiten, op een legale manier (met uw eigen paspoort) het land kon verlaten en naar Qatar kon reizen (CGVS, p. 8). In zoverre u stelt dat uw smokkelaar, die u veel geld moest betalen, u geholpen heeft om uw reisverbod – u achtte de kans heel groot dat u op een no-flylist stond - te omzeilen (CGVS, p. 8 en 15), kan er gewezen worden op het gegeven dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het, gezien de erg strenge beveiliging aan de grens, quasi onmogelijk is om het land te verlaten indien er een reisverbod is uitgevaardigd. Hoe dan ook, het loutere feit dat u, ondanks uw vrees voor de Iraanse autoriteiten, het risico nam om Iran met uw eigen paspoort te verlaten, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en aan uw vrees voor de Iraanse autoriteiten.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere herhaling van de verklaringen die hij in dit kader aflegde bij het CGVS en met het eenvoudigweg tegenspreken van hetgeen verweerder motiveert, doet hij aan deze motieven en de informatie waarop deze motieven schragen immers geenszins afbreuk. De Raad treedt verweerder in deze motieven bij en is van oordeel dat het, gelet op de beschikbare informatie, geenszins aannemelijk is dat verzoeker zijn land van herkomst onder zijn eigen naam, op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort zou hebben kunnen verlaten op de door hem geschetste wijze en door middel van omkoping indien hij werkelijk in de negatieve aandacht van de aldaar aanwezige autoriteiten stond.

Verder wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, terecht gemotiveerd:

“Uit het voorgaande volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek getinte activiteiten en evenmin aan uw problemen waardoor u Iran zou hebben verlaten. Bovendien, gezien uw problemen in Iran niet geloofwaardig zijn en u met een legaal paspoort het land verliet, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u met een smokkelaar reisde naar België. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze smokkelaar uw paspoort afnam op het moment dat u zich in België ging registreren bij Fedasil (CGVS, p. 8) – een uitleg die op zich reeds bijzonder weinig plausibel oogt. Evenmin geloofwaardig is uw bewering dat u niet eens een kopie maakte van uw paspoort (CGVS, p. 4). Voorgaande doet vermoeden dat u uw paspoort doelbewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet strookt met de verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde. Door uw paspoort achter te houden belet u het CGVS dan ook om een zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België en op het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Iran. Dit is nochtans bijzonder belangrijk om uw nood aan bescherming, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventueel risico op vervolging te beoordelen. Dat u uw paspoort desalniettemin achterhoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook sterk.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde wijze waarop en omkoping dankzij dewelke hij het land zou hebben verlaten. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de bewering dat zijn paspoort in dit kader zou zijn afgenomen door een

smokkelaar. Derhalve biedt verzoeker voor het ontbreken van dit document geen aannemelijke en afdoende uitleg en blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dan niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende, politiek getinte activiteiten in Iran, aan de problemen die hieruit beweerdelijk zouden zijn voortgesproten en aan de vrees voor vervolging die hij hieraan koppelt.

Derhalve is de verwijzing vanwege verzoeker naar de algemene situatie en problemen van politieke opposanten in zijn land van herkomst voor het overige niet dienstig. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar deze algemene situatie niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Hij dient zulks *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, schromelijk in gebreke.

Dat verzoeker het hoger ongeloofwaardig bevonden en bijgevolg verzonnen en fictief asielrelaas opdist, werpt een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en vormt eveneens een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid en de oprechtheid van zijn voorgehouden bekering tot het christendom in België.

Inzake deze voorgehouden bekering, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“U vreest verder om bij een eventuele terugkeer naar Iran problemen te kennen omwille van uw bekering naar het protestantisme. U wist evenwel niet aannemelijk te maken dat er in uw geval sprake is van een voortdurende, diepgelovige bekering.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt worden dat het tijdstip van uw bekering bijzonder opportunistisch overkomt. U zou reeds een maand na uw aankomst in België bekeerd zijn: u kwam begin maart 2019 aan in België, u kreeg een week later een aantal merkwaardige dromen – hetgeen gepercipieerd werd als een teken van God -, u ging op 17 maart 2019 voor een eerste keer naar de kerk in Kuurne en u bekeerde zich op 31 maart 2019 tot het christendom (attest Iraanse kerk Kuurne; Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 6 en 17). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het Christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Deze vaststelling wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op een bekering die niet zozeer vanuit een oprechte overtuiging maar wel door achterliggende bedoelingen tot stand kwam.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat het beoefenen van (onder meer de christelijke) religie in België vrijer geschied, kan namelijk op generlei wijze verklaren dat en waarom verzoeker zich na zijn aankomst alhier dermate snel bekeerde tot het christendom. Zoals verweerder met reden aangeeft, kan worden verwacht dat aan een vrijwillige bekering tot een andere religie een ruime mate aan (zelf)reflectie en studie voorafgaat. Dit geldt zeker wanneer de betrokken persoon afkomstig is uit een land en maatschappij waar een bekering tot deze nieuwe religie niet aanvaard wordt en tot ernstige problemen kan leiden. Met de algemene, stereotiepe en ongefundeerde bewering dat verzoeker in de kerk eindelijk zou hebben gevoeld wat hij altijd al wou van een religie, doet verzoeker aan het voorgaande ook geheel geen afbreuk. Ook indien hij een goed gevoel kreeg bij zijn eerste kerkbezoek, is het namelijk hoegenaamd niet aannemelijk en getuigt het geenszins van een oprechte, doorleefde en geloofwaardige bekering dat verzoeker zich reeds twee weken na dit kerkbezoek zou hebben bekeerd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“In dit verband kan er nog gewezen worden op het contrast met uw geloofsbeleving in Iran. U gaf aan dat u in Iran reeds tien à vijftien jaar lang niet meer deelnam aan religieuze activiteiten omdat u er niet in geloofde (CGVS, p. 6). U verklaarde uw plotse kerkgang in België door te beweren dat u wel in God geloofde maar niet in de islam (CGVS, p. 17). Dit klemmt echter op zijn beurt met de vaststelling dat u in al die jaren niets ondernam om meer te weten te komen over andere religies (CGVS, p. 8). Deze schijnbare desinteresse om u te verdiepen in een andere religie is verder ook weinig coherent met uw (nogal stereotiepe) bewering dat u als kind telkens moest huilen toen u naar films keek waarin Jezus een rol speelde (CGVS, p. 8). Uw verklaring voor uw nalaten om meer te weten te komen over andere religies – dat u in een kleine stad woonde zonder referenties of boeken (CGVS, p. 8) – is niet ernstig aangezien u in een stad van meer dan 200 000 inwoners woonde, uw (schoon)familie in Teheran woonde (CGVS, p. 2), en u zelf aangaf dat u soms op vakantie ging naar Dubai en Turkije (CGVS, p. 22). Daarbovenop moet u gezien uw persoonlijke omstandigheden wel degelijke enige vrijheid hebben gehad om meer te weten te komen over andere religies indien dit een belangrijk deel van uw identiteit

zou uitmaken: uw echtgenote nam evenmin deel aan islamitische activiteiten (CGVS, p. 5), uw schoonbroer is een niet-religieuze geschoolde man (CGVS, p. 6) en u had een eigen cargobedrijf hetgeen enige financiële slagkracht en vrijheid op uw werk – en aldus invulling van uw eigen dag - veronderstelt.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op het gebrek aan godsdienstvrijheid in Iran en op de wetenschap, gedurende zijn reizen, dat hij naar dit land moest terugkeren. Hiermee biedt hij geenszins een afdoende verklaring voor de voormelde vaststellingen. Indien verzoeker werkelijk reeds van toen hij nog een kind was moest huilen telkens wanneer hij naar films keek waarin Jezus een rol speelde en wel geloofde in God maar niet in de islam, kon weldegelijk worden verwacht dat hij reeds (veel) eerder op zoek zou zijn gegaan naar meer informatie over Jezus en over eventuele andere religies. Hij liet dit echter klaarblijkelijk na en bood hiervoor geen dienstige uitleg. Dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België aldus niet de minste interesse vertoonde in (het bekomen van informatie over) andere religies staat in schril contrast met zijn voorgehouden, bijzonder snelle bekering in België en doet bijgevolg nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en oprechtheid van deze bekering.

Tevens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Uw verdere verklaringen over uw verdieping in het protestantse geloof in België kunnen evenmin overtuigen. U verklaarde dat u voor uw kerkgang hier in België de Bijbel bestudeerde (CGVS, p. 17) en dat u sindsdien wekelijks naar de kerk ging tot de Coronacrisis, met af en toe een Bijbelstudie, gevolgd door online studie (CGVS, p. 19). U wist echter niet te zeggen welke delen van de Bijbel u reeds bestudeerd had (CGVS, p. 19). U verklaarde tevens dat geen enkel deel van het christendom u minder aansprak (CGVS, p. 23). Van een bekeerling die bijna anderhalf jaar lang de Bijbel leest, mag op zijn minst verwacht worden dat hij een goed overzicht kan bieden van de reeds bestudeerde delen en dat hij ook enige kritische noten kan plaatsen bij hetgeen hij bestudeerd heeft, zeker daar u deze kritische zin en bezwaren in het verleden wel toonde tegen de islam en de koran. Dat u hier niet in slaagde, is een sterke indicatie dat u uw studie en verdieping in het geloof uitgebreider tracht voor te stellen dan zij in werkelijkheid is. U ondermijnde de geloofwaardigheid van een anderhalf jaar lang durende studie van de Bijbel tevens door uw uitdrukkelijke stelling dat er geen enkel voorbeeld van geweld te vinden is in de Bijbel (CGVS, p. 19) hetgeen wederom wijst op een uiterst selectieve, kritiekloze en oppervlakkige lezing van de Bijbel gezien uit de beschikbare informatie het tegendeel blijkt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de vaststelling dat hij ten onrechte beweerde dat er in de Bijbel geen enkel voorbeeld van geweld terug te vinden zou zijn, biedt hij niet de minste uitleg. Ook de vaststelling inzake het kennelijke en totale gebrek aan enige kritische bedenking bij het christendom in zijner hoofde, laat verzoeker in wezen volledig onverlet. Dat hij zich dermate ongenueanceerd en eenduidig positief uitliet en uitlaat over het christendom, getuigt geheel niet van een doorleefde, overtuigende, diepgewortelde, geloofwaardige en oprechte geloofsovertuiging. Verder blijkt uit de voormelde passages uit de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud weldegelijk en genoegzaam dat verzoeker duidelijk niet bij machte bleek om op een duidelijke, concrete en gedegen wijze uiteen te zetten welke delen van de Bijbel hij reeds bestudeerde.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wanneer het CGVS verder polste naar de reactie van uw echtgenote toen u haar dit nieuws meedeelde, stelde u eerst ontwijkend dat ze u niet tegenhield, vervolgens dat ze geen harde reactie had, nog later dat u haar wat algemene informatie gaf over het christendom (CGVS, p. 6) en tot slot dat ze het verschil in u zelf zal moeten zien (CGVS, p. 23). Deze bijzondere oppervlakkigheid in de gesprekken met uw echtgenote is niet in overeenstemming met de draagwijdte van een dergelijke beslissing om zich te bekeren tot een andere religie na jarenlang geen religieuze activiteiten te hebben uitgevoerd, zeker gezien de mogelijke implicaties van een dergelijke beslissing in Iran. U kon verder niet precies situeren wanneer u deze boodschap meedeelde aan uw vrouw (CGVS, p. 7) en al helemaal niet wanneer zij dit zou hebben meegedeeld aan haar broer (CGVS, p. 7).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Ook indien zijn vrouw geen praktiserende moslim was, kon worden verwacht dat zijn gesprekken met haar, over zijn bekering, minder oppervlakkig zouden zijn geschied. Voor de vaststelling dat hij in het geheel niet kon aangeven wanneer hij zijn vrouw op de hoogte zou hebben gesteld van zijn bekering en dat hij evenmin kon preciseren wanneer zijn vrouw zijn schoonbroer hierover zou hebben ingelicht, biedt verzoeker verder niet de minste verklaring.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat de geloofwaardigheid van uw bekering eveneens wordt aangetast door uw verklaringen over de zichtbaarheid ervan. U beweerde namelijk dat verre familie van uw vader wel op de hoogte was van uw bekering omdat uw schoonbroer contact had met een ver familielid van u in Teheran die dit opwierp (CGVS, p. 6). Het loutere feit dat u vervolgens niet eens de naam kon zeggen van dit ver familielid (CGVS, p. 6) maakt dat hier evenwel geen enkel geloof aan kan worden gehecht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Aangezien hij zelf aanvoerde dat zijn verre familie langs vaderszijde op de hoogte was van zijn bekering en dat hij dit wist omdat een ver familielid dit communiceerde met zijn schoonbroer, kon weldegelijk worden verwacht dat hij ook de naam van dit ver familielid zou kunnen geven.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de (oprechtheid van de) bekering van verzoeker, dat verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging, dat deze activiteiten aldus een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en dat deze er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Uit de neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan, dit omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, het tegendeel hoegenaamd niet worden afgeleid. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze geheel niet aanvecht of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Het feit dat u een doopattest, foto’s van uw doopsel, een foto van een Afrikaanse kerk en een attest van de kerk in Kuurne heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Hieruit blijkt immers niet dat uw doopsel en kerkbezoeken ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw doopsel en kerkbezoeken kunnen blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in voorliggende procedure. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Daarnaast dient aangestipt te worden dat u bijzonder snel overging tot uw doopsel, hetgeen de oprechtheid ervan net verder ondermijnt en het opportunistische karakter ervan onderstreept. U werd namelijk reeds op 6 juli 2019 gedoopt, hoewel u zich pas kort ervoor, eind maart 2019, bekeerde tot het protestantisme (CGVS, p. 17).”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het loutere feit dat u een aantal keren naar de kerk bent gegaan in België, kan niet volstaan om aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming daar uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, waaronder de informatie zoals aangereikt en geciteerd door verzoeker zelf, dewelke volledig in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg geenszins afbreuk doet aan de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het door hem ten berde gebrachte asielrelaas. Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan de bewering dat hij (oprecht) zou zijn bekeerd tot het christendom. Bovendien reikt verzoeker niet één concreet, geloofwaardig en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn religieuze

activiteiten in België en maakt hij, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder kan van verzoeker, in acht genomen dat er te dezen dient te worden besloten tot de manifeste ongeloofwaardigheid van zijn bekering en tot het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België, redelijkerwijze worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten stopzet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige, door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens in het geheel niet worden weerlegd of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT